

שישמעאל נקרא "שעיר עזים" ואילו עשו נקרא "שעיר" סתם, וכמאמר הפסוק על עשו המכונה "איש שָׁעִיר". וכך הוא בסליחות ל"ז בתמוז שאמרנו השבוע: "הצפיר והשעיר"...

על פי זה יבואר היטב לשון הפסוקים, שהרי צריכים להקריב שלושים וחמשה פרים בשביל ישמעאל, ועוד שלושים וחמשה פרים בשביל עשו. פרי חג הסוכות מתמעטים והולכים, ביום הראשון הקריבו שלושה עשר פרים, ומתמעטים והולכים (שסימן כליה הוא להם) עד היום השביעי בו מקריבים שבעה פרים.

על כן, היום הראשון (13) והיום השני (12) והיום הרביעי (10), יוצאים ביחד 35 פרים. כנגד ישמעאל, ועל כן נאמר בהם "שעיר עיזים".

היום השלישי (11), היום החמישי (9), היום השישי (8), והיום השביעי (7) יוצאים ביחד עוד 35 פרים כנגד עשו, ובהם נאמר "שעיר" סתם.

בפרשת השבוע מובאים הקרבנות אשר מוקרבים מידי יום, במוספים ובשלוש הרגלים.

בסוף הפרשה (פרק כט, טז) מובאים הקרבנות הנקריבים בחג הסוכות. שינוי מעניין מצאנו בשעיר העיזים האחד המוקרב מידי יום.

ביום הראשון, השני והרביעי מופיע: "וְשַׁעִיר עִזִּים אֶחָד חֲטָאת". ואילו בימים השלישי, החמישי, השישי והשביעי מובא בשינוי קל: "וְשַׁעִיר חֲטָאת אֶחָד". בלי המילה "עיזים".

ביאור נפלא מצאנו בספר קול אליהו מהגאון מוילנא, על פי מה שדרשו חז"ל בגמרא במסכת סוכה (נה:), ששבעים הפרים הקריבים בחג הסוכות הם כנגד שבעים האומות. ומבואר בזהר הקדוש שעיקר שבעים האומות הם ישמעאל ועשו, ואילו שאר האומות יונקים מהם.

עוד מבואר בזהר ובשאר ספרי מקובלים,

וחרז ואמר בצחות "כן בנות צלפחד דוברות" נשים מתווכחות... והקפיד המהרי"ל שהשתמש בפסוק לצחות.

הרעק"א (ו"א השאג"א) הקפיד על תלמיד שהביא ראיה שביצה קודמת לברכה בענין שהסתפקו בו בלימודם, מהפסוק "והעי מקדם" (עי - ביצה).

אביו של ר' שמערל גריינמן לקחו בהיותו תינוק להגרר"ע בחג ור' שמערל בעט ברגלו, הפטיר הגרר"ע בצחות "חייב להקביל ברגל"...

הח"ח אמר לתלמידו שישא דברים בלשון הכתוב "לך רד" (רַעַד ביידיש: דבר).

הגר"ש שבדרון היה בתענית דיבור ואמר לנהג "כי גז חיש".

מאידך הסטייפלר רץ אחרי מישוה ששכח אצלו עט, והלה הגיב: "כן תשכח" (פֶּעַן - עט) והסטייפלער זעק "ליצנות".

הפטורה: הראשונה מג' דפורענותא וכמובא בתוס' מגילה לא: מהפסיקתא וכן בטושו"ע תכ"ח.

ובשו"ת צמח צדק כ' דבכל שבתות השנה קבעו להפטיר ולא קבעו מה, וחכמי הדורות קבעו לפי הענין, אך במועדים ור"ח וג' דפורענותא חז"ל קבעו מה להפטיר. ואם

עם התאכלסות כמה פרוייקטים של דיור ברחבי הארץ, ובעקבות כך הקמת בתי כנסת לתושבים עלו מס' שאלות בעניין מינוי רב לבית הכנסת: א.

מהם אמות המידה לבחירת רב? ב. האם הרוב יכול להכריח את המיעוט ו/או להיפך, לקבל עליהם רב שלא מוסכם על כולם? ג. והאם בכלל יש חיוב למנות רב? בנוגע לעצם ענין חיוב מינוי רב – מנהיג, לשון הרמב"ם הל' תשובה פ"ד ה"ב "וכן כל הנביאים הוכיחו לישראל עד שחזרו בתשובה לפיכך צריך להעמיד בכל קהל וקהל מישראל חכם גדול וזקן וירא שמים מנעוריו ואהוב להם שיהא מוכיח לרבים ומחזירן בתשובה.

ובהמהריט"ץ החדשות קל"ג כתב הוהכיח על החיוב שבדבר, ממה דאיתא בפרשתנו פרשת פנחס "וידבר משה אל ה' לאמר יפקד ה' אלקי הרוחות לכל בשר איש על העדה אשר יצא לפניוהו ואשר יבא לפניוהו ואשר יוציאם ואשר יביאם ולא תהיה עדת ה' כצאן אשר אין להם רועה", וכתב: **וקרוב בעיני לומר** שכל עדה וקהל מישראל שאין ממנין עליהם חכם ונבון שיהיה חכם גדול כמו שכתב הרמב"ם זלה"ה הרי הוא **כעובר בלאו ולא תהיה עדת ה' כצאן אשר אין להם רועה** ולזה כיון משה רבינו ע"ה להזהיר את ישראל שלא יהיו כצאן אשר אין להם רועה צא ולמד מה שדמו חז"ל בקרא דכתיבי ולא יהיה כקרח וכו' אמרו בגמ' סנהדרין קי כל המחזיק במחלוקת עובר בלאו שנאמר ולא יהיה כקרח וגו'.

ועיין בשו"ע ונושאי כליו בסימן נג', והביא

> המשך מעמ' קודם

טעו והפטירו בהפטורה של פרשת שבוע, יפטירו בשבוע הבא את ב' ההפטרות. שהם זאח"ז זבניא. (מ"ב כב ומג"א). (למי שמתכוון להתבלבל..)

טרנסיסטריה: ביום ו' היא צ של החכמת אליעזר ובשבת של גיסו רבי אליהו שטרנבוך. ממילא צריכים להביא משהו מאביו של זה חותנו של זה, ה"ה המקור ברוך, וכדי לחזק ענין ב"א לחברו בימי בין המצרים. שהנה שורפים את הנר של בדיקת חמץ ואת הנוצה, זאת כי הם חיפשו פסול (חמץ) אצל יהודי. על כן נזדרז בלחפש ולתור רק אחר דברים טובים.

מעשה במקור ברוך שציין גמרא פלונית בדף פלוני עמוד פלוני וחתנו הרב שטרנבוך הנזכר תיקן אותו שזה בעמוד השני, ענה חותנו ואמר: עד גלות טרנסיסטריה ידעתי גם לפי עמודים אבל עכשיו רק לפי דפים.

אבְּרָךְ: זכרו. פרקים. עמודים. דפים. העיקר זכרו תורת משה.

הבאר היטב שם ס"ק כ"ט ומחמת חומר הדבר כתב הכנה"ג בשם תשובה אחת דלמינוי חכם מרביץ תורה המזלג כמה נידונים בעניין על קצה

אפילו המיעוט יכול לכוף

לרוב וכע"ז כתב החת"ס בתשובה חלק או"ח תשובה ר"ו הביאו המשנ"ב שם ס"ק ע"א דכיון שבני העיר כופין זה את זה לקבל רב ממילא כולם צריכין ליתן לזה לפי ערכם ושומת הקהל עליהם **ואין אחד יכול לומר אני איני צריך לרב** ולשום הוראה זה אינו טענה מ"מ צריך לישא בעול עם הציבור דומה למ"ש רמ"א בחו"מ סימן קס"ג סו"ס ג' לענין מקוה וכו' עיי"ש.

עיין שו"ת פאת שדך ח"ג סק"ט שדן מקור בש"ס לחיוב מינוי רב או שחייבו מטעם מנהג, ויש כאלו שרצו לומר שהוי מכלל המצוה של שופטים ושוטרים תתן לך בכל שעריך.

ועיין בשו"ת יביע אומר ח"ז יו"ד סי' י"ח אות ג' שמביא בזה פולמוס גדול בין גדולי הרבנים האם יש חיוב למנות רב על כל קהילה בישראל, ועיין בספר נהרות איתן להגר"א רובין שליט"א שפסק שחייבים למנות רב.

עוד אוסיף ממה שסיכרו על הגר"מ פיינשטיין זצ"ל זיע"א בספר מסורת משה ח"א עמ' תק"מ חז"ל והזכיר רבינו שפעם הלך למנין של איזה ביכ"נ שפעם היה מנין גדול וחשוב וכו' והם היו מפורסמים על מה שלא רצו לקבל רב שטענו שכולם חכמים וכדומה, ואמר להם רבינו הנה באירופה גם היו בעלי בתים חשובים מאד ת"ח עצומים ובכל זאת היה להם רב ואף אתם יכולים כך לעשות.

ניעם שבת

ש מ ע , הקנאים של רכסים עדינים יחסית. מתפוצצים פעמים רבות בטלפון. במחוזות אחרים הקנאים אינם כבר רציתי מתפוצצים אלא מפוצצים. חנויות של להתקשר אליך פלאפונים; כלים של הרכבת הקלה; והתאפקתי. הפעם כינוסים שאינם לטעמם. הכל מתוך מזויף. הרי נח התפוצצתי. יש גבול מסירות נפש! של תושבי מאוד להיות קנאי! לכל תעלול. קראתי את השכונה בה מפגינים...

הדברים המקוממים שלך צדיק. ככל שרואים יותר ב"אכסוף" ואני חייב לעשות מחאה! כתבת שם כך וכך... שומו שמים! סליחה, כבודו, נראה לי שלא הבנת. כוונת הדברים היתה בדיוק הפוכה. כתבתי שכך וכך... מציע לך לקרוא שוב. -לקרוא שוב? כדי שאתפוצץ שוב? חן קנאי.

הקנאים של רכסים עדינים יחסית. מתפוצצים בטלפון. במחוזות אחרים הקנאים אינם מתפוצצים אלא מפוצצים. חנויות של פלאפונים; כלים של הרכבת הקלה; כינוסים שאינם לטעמם. הכל מתוך מסירות נפש! של תושבי השכונה בה מפגינים... בשם הקנאות הם נשכבים על הכביש וחוסמים, אנשים ונשים, קשישים וישישים, פרושים וקדושים מגזע תרשישים.

במקום עבודה סזיפית של תיקון המידות, דקדוק יומיומי בזהירות בבין אדם לחבירו ובבין אדם למקום, משתוללים ברחובות, זורקים אבנים ושורפים פחי אשפה, צועקים בפראות 'רוצחים' ו'נאצים' על יורם אבוקסיס מקטמון ועל אליהו בן קיקי מגילה שהתמזל מזלם להתפרנס מעבודה כשוטרים, ומרגישים ניצוץ מנשמת פנחס בן אלעזר.

אז מיהו קנאי אמיתי ומיהו מזויף?

ההבדל בין קנאי אמיתי לקנאי מזויף – **המשך בעמ' הבא <**

הגדיר פעם הבריסקע'ר רב זצ"ל – כהבדל שבין בעלת הבית לחתול. שניהם רודפים את העכברים עד חורמה. אך הבדל גדול ביניהם: בעלת הבית לא רוצה בקיום העכברים ולכן רודפת היא אחריהם, ואילו החתול רוצה בקיומם ושש לתופסם ולטורפם.

הקנאי האמיתי נתקל בעוברי עבירה והוא נתון בצער נורא, משום כך מוחה הוא בהם. הקנאי המזויף יוצא לחפש את בעלי העבירה כדי שיוכל לקנא. אצל פנחס נאמר (כה, ז): **"ויקה רומח בידו"** הוא לא הסתובב עם רומח וחיפש את מי לדקור. הוא היה צריך לקחתו.

וביתר ביאור. המבט של קנאי אמיתי מופנה פנימה. אל תוכו. עסוק הוא בתיקון מידותיו, אין בו כלל כעס או ביקורתיות, מלא הוא וגדוש באהבת ישראל, ומתוך שהוא כולו אך טוב וחסד, אינו יכול לשאת שמץ פסול, טיפה של כיעור. מי שמבטו מופנה החוצה, מחפש להעיר לאחרים, להוכיחם, למחות, אינו מקנא את קנאת ה'. אם ייטיב להתבונן, יבחין ששם הוא את עצמו מעל אחרים כדי לחזק בכך את עצמו ואת מעמדו. פעמיים במעשה זה יחסה התורה הקדושה את פנחס עד לאהרון הכהן: "פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן". "לפי שהיו השבטים מבזים את פנחס: 'הראיתם בן פוטי זה שפיטם אבי אמו (יתרו) עגלים לעבודה זרה והרג נשיא שבט בישראל?' לפיכך בא הכתוב וייחסו לאהרון" (רש"י).

השבטים טענו שלא יתכן שבמעשהו של פנחס לא היה מעורב קצת 'אגו', קצת **עבודה** שהיא **זרה**, שהיא לא על טהרת הכוונה, מעין העבודה זרה של סבו יתרו. לפיכך מדגישה התורה שפנחס הוא נכד אהרון הכהן "אוהב שלום ורודף שלום אוהב את הבריות"... ודווקא מתוך תורשה של אהבת הבריות עשה מה שעשה.

אולי זוהי כוונת המדרש: "אמר הקב"ה: בדין הוא שיטול שכרו" (רבה כא, א). מדוע היתה הווא אמינא שלא מגיע לו שכר? הלא אין הקדוש ברוך הוא מקפח שכר כל בריה (ב"ק לח:)?

כי אם יש לקנאי נגיעה אישית ולו הקטנה ביותר, אין מגיע לו שכר. קנאות צריכה להיות 'לשמה' מתחילתה ועד סופה, אין בה את הכלל "מתוך שלא לשמה בא לשמה". אם יש בה נגיעה, לא רק שאין עליה שכר, אלא חוזרת כעונש למקנא. במבחן זה של "דק על דק עד אין נבדק", עמד פינחס בגבורה עילאית. מה שהניע אותו היה כבוד שמים ללא שום נגיעות אישיות. רבנו האור החיים הקדוש מצא לכך רמז במילים "בקנאו את **קנאתי**" - הקב"ה בוחן לבות וכליות מעיד שקנאותו של פינחס היתה "קנאתי" – לשמי.

על מעשה הקנאות של פנחס קראנו בסוף הפרשה הקודמת. על השכר שקיבל, נקרא בפרשת השבוע – פנחס. בינתיים חלף לו שבוע שלם. הרבי מצאנו זצ"ל מצא בכך רמז שכשאדם עושה מעשה קנאות, יש לשבת שבוע שלם על המדוכה ולבדוק את מניעיו האמתיים ואת צפונות לבו כדי לקבוע אם היתה קנאותו לשם שמים ומגיע עליה שכר.

רבי יואל מסאטמר זצ"ל שהיה קנאי (ושנון) גדול ענה על פי דרכו: כתבו את שכרו של הקנאי בתחילת הפרשה כי אותה כולם לומדים. כך ידעו כולם על שכרו של הקנאי. אל הסוף לא כולם זוכים להגיע...

השבוע יחול יום השנה לאשה הגדולה מרת **אילה גוטמן** ע"ה. מה גדול היה כוחה בהפניית המבט פנימה. הורים רבים חייבים לה את השינוי והמהפך שחוללו בחייהם, ביחסיהם עם בני זוגם או עם ילדיהם. היתה היא סמל ומופת של קנאות בתפארתה, דגלה באמת ברורה ונחרצת ללא משוא פנים. אך קנאות שמשתקפת החוצה אל הסביבה הקרובה והרחוקה דווקא מתוך "עבודת פנים" מתוך מסע של תיקון עצמי של כל אחד ואחד.

חבל על דאבדין ולא משתכחין.

הורים כמנהיגים

בערוב ימיו של משה רבנו לאחר מסע התלאות שהחל ביציאת מצרים, 40 שנה במדבר, רגע לפני כניסתם לארץ ישראל ופרידתו את העם, בטרם האספו שוטח מנהיג האומה בקשה אחת חשובה מאד בפני אלוקי הרוחות: **"יפקד ה' אלקי הרוחה לכל בשר איש על העדה"**, "... **ולא תהיה עדת ה' כצאן אשר אין להם רעה**". לא תיתכן אפשרות מצידו של משה לעזוב עם שלם שזה עתה התגבש ונֶצֶב, ללא מנהיג ורועה.

כל קבוצת אנשים החיה יחדיו, זקוקה למנהיג ומוביל על מנת לאפשר את אחידותה והתנהלותה התקינה. אוסף הפרטים זקוק למנהיג שיכריע בין הדעות השונות וידאג שצרכיהם של כולם ימולאו באופן המיטבי ביותר. בשליחותו הציבורית עליו להוות באורח חייו דוגמא סמל ומופת. זה נכון במישור הלאומי, השבטי, השכונתי והמשפחתי. לכל מקבץ או אוסף של יחידים ימונה מנהיג או מוביל ואם לא ימונה, תמיד ימצא אחד שיתבלט בכח מנהיגותו והובלתו ויוכתר כמנהיג העדה. צאן זקוק לרועה, עדה וכל אדם למורה והורה.

הורה הינו 'מנהיג משפחתי' ואיננו עסוק רק בדאגות הטכניות של שלום המשפחה והבטחת קיומם היומיומי. מורה איננו שכיר או פקיד, אלא מנהיג ורועה עבור כיתה שלמה. עם תודעה זו עלינו לקום כל בוקר מחדש ואיתה לצאת לפועל עדי ערב.

ככאלה עלינו להתבונן קמעה; במה מתאפיין כוחו של מנהיג? מדוע דווקא יהושע נבחר להיות **"איש על העדה"** ולא כפי שסבור היה משה שיהיה זה אחד מבניו (ילקוט שמעוני במדבר כ"ז, תשע"ו)?

תשובות לשאלות אלו ניתן למצוא בדברי הבורא בעת הכרזתו על יהושע כמנהיג העדה ויורשו של משה: "...קָהַל לְךָ אֶת יְהוֹשֻׁעַ בֶּן נֹון אִישׁ אֲשֶׁר רוּחַ בּוֹ וְסִמְכָתָ אֶת יָדָי עָלָיו..." . למה דווקא יהושע? היות והוא האיש **אֲשֶׁר רוּחַ בּוֹ** שמשמעו: "...שיוכל להלוך כנגד רוחו של כל אחד ואחד."

בשונה מרודנים, פריצים, מושלים ודוכסים שדרכם לשלוט על אוסף האנשים, היתה להופכם ל"**המון העם**"

מבט חינוכי לאור הפרשה הרב משה נינצי'נסקי

ובכן לא נדרשו להיות רגישים וערניים לצרכיהם האינדיבידואליים והייחודיים, שהרי הם בסך הכל עוד אחדים בודדים מבין מיליונים אחרים. נדרשו כולם להיכנס לתוך שבלונות אחידות עבור כולם בכדי להיות חלק מההמון וכל מי שרוצה היה להיות חלק מהקולקטיב נדרש להתאים עצמו באופן טוטאלי, אחרת דינו נידוי ושמצה. כך שמרו הפריצים והרודנים על מעמדם

הרם ושליטתם הבלתי הורה ניתנת לערעור על ידי ה' מנהיג השאר.

יהושע הנהיג את העם הטכניות של שלום ב א ו פ ן המשפחה והבטחת ה ב י נ ו קיומם היומיומי. מורה את כוח איננו שכיר או פקיד, אלא מנהיג ורועה עבור ה א ח ד ו ת כיתה שלמה. עם והיותם חלק תודעה זו עלינו לקום משלם אחד כל בוקר מחדש גדול, אבל יחד ואיתה לצאת עם זאת ניתן לפועל עדי המקום והחשיבות ערב לייחודיותו של כול אחד

ואחד. החוויה האישית של כול אחד ואחד הייתה שאיננו הולך לאיבוד בין כולם אלא ניצב הוא מול מנהיג ומורה דרך העיריני לצרכיו הייחודיים וחפץ את שלומו וטובתו האישית ולא עסוק רק בלהבטיח את הישיבה על כסא ממשלתו.

גם אנו כהורים או כאנשי חינוך הנושאים בתואר "מנהיגים חינוכיים" כשברצוננו להוביל, לשלוט ולהנהיג עלינו לפעול באופן שגם האמירות והדרישות הנאמרות והנעשות על ידנו ידאגו לשמר את הכח והשלטון למען הבטחת הסדר הטוב בבית או בכיתה. יחד עם זאת, עלינו לזכור ששמירת הסדר הטוב נועדה בסופו של דבר להבטיח את קיומו של היחיד וייחודיותו בין הכלל והיחידו.

"...ישנם החושבים שאדם גדל ומתפתח במקום שבו הוא מצליח... אדם גדל במקום שהוא מרגיש בו מיוחד..." (ר' ראובן לויכטר התבוננות בחינוך 65).

"טיבת פינת רבי עקיבא" סיפור חיים בהמשכים

סיפור הרב עמרם יעקוביזקי

◆ פרק ב' ◆

"נו דבר, דבר..."
 "בני ברק!!!"
 "לא נכון, אנחנו שכנים!"
 "איך?"
 "אני מרמת גן! אז מה בנאדם חרדי מחפש בתחפושת הזאת?"
 "מי אמר שזו תחפושת? אולי קודם הייתי בתחפושת?"

"אההה... אז אתה חוזר בשאלה?"
 "בעיקר בשאלה... הרבה שאלות!"

"אני מבין שזה 'ושב' על משהו רציני יותר... אז מה אין לך קשר עם אלוקים יותר?"

"עכשיו? ופעם היה לי?"
 "אני לא רוצה לחטט אבל כמה זמן אתה כבר מסתובב על ההרים האלו?"

"הרבה, הרבה שנים..."
 "נו? ולא אז אצלך משהו? לא קיבלת תובנות?" התעניין.

"מה? שיש בורא לעולם?" חקרת.

"לא יודע אני לא מבין בזה. אני מדבר על תובנות עם עצמך! אני הייתי עד עכשיו במלחמה, בפעילות אינטנסיבית מסביב לשעון, רק חיכיתי שיגמרו שלוש השנים ואני בורח מפה, כמה שיותר רחוק! אבל בשביל מה? בשביל לחזור לחיים, לקבל איזון ולהתמלאות מחדש! אחי אתה תקוע, תחזור הביתה, למשפחה! מה יש לך לחפש כאן?!"

עמדתו נבון. חילוני עם עגיל ותלתלים נותן לי מוסר! והבעיה החמורה שהוא גם צודק!

"אבל טוב לי במצב שאני נמצא בו כעת, השקט הזה והפשטות שאני חי בה והגלימה הזאת יושבת עלי פיקס!"

"אחי זה אשליה, הכל בראש שלך!, אפשר למצוא את השקט גם בין העומס של המכונניות והאנשים ברח' רבי עקיבא."

אפילו בישיבה לא זכור כזאת שיחת מוסר מהמשגיח... הרהרתי

"בכל מקרה תעשה מה שנראה לך... אני חייב להמשיך בטיול, תחזיק מעמד... אני בטוח שיש לך משפחה גדולה שמחכה לך" אמר התייר והתרחק לתוך ערפילי ההר. היום התחיל להחשיך, אני ממחר לבקתה

שלי כדי להכין עצמי לשנת הלילה...

לא מצליח לעצום עין. התייר עם התלתלים צדק בכל מילה, אבל אני לא מוכן לוותר על העקרונות שלי.

לפנות בוקר אני שומע מבחוץ את השיירה היוצאת לכיוון העיר הגדולה, מרחק כמה שעות מאן. אני קם במהירות אורז מהר את חפצי ומנסה להשיגם. זהו, אני חוזר הביתה!!!

אנו מגיעים לעיר הגדולה, משם אני עולה לאוטובוס נסיעה של כמה שעות טובות לשדה התעופה.

בדרך אני מסתכל מבעד לחלון, לאט לאט נופי הסלעים והנהרות הופכים לבטון ונהרות של אוטובוסים ומכוניות... אני כבר מתגעגע לשקט שעזבתי רק לפני כמה שעות.

אני עולה בכבש המטוס בכבודות, בתקווה שמטוס הג'מבו הגדול יצליח לרומם אותי מהקרקע... אני מתיישב ליד החלון במטוס ונאנח...

"שלום מיסטר" פנה אלי באנגלית אדם עם זקן לבן וקסקט, והתיישב במושב הפנוי שלידי.

החלה ביננו שיחת התעניינות באנגלית שהייתה שפת האם שלי...

"במה אדוני מתעסק?" הסתקרנתי.

"יש לי ג'וב מאוד מעניין... אני מחזיר נשמות אבודות" חיך.

"מה זאת אומרת?"

"אני אדם דתי יהודי, ויש הרבה ילדים יהודים דתיים שיום אחד עזבו את דתם ומשפחתם ונעלמו לתוך הג'ונגל שנקרא "המזרח הרחוק" בכדי לברוח מהחיים להתנתק... ונשכחים שם שנים רבות... אתה לא יודע כמה משפחתם סובלת מדאגה ומגעגועים והכל מאהבה לאותם בני משפחה מבלי להשאיר סימן חיים.

למעשה, אותם המשפחות שוכרות אותי שאמצא את ילדיהם במזרח... או לפחות לקבל 'אות חיים' מהם, שהם 'נושמים'! החברה האלה לעיתים אף מחליפים זהות,

נראים כמו גויים גמורים! מה אני אגיד לך עבודה לא פשוטה, אם רק יכלתי לומר להם כמה המשפחה שלהם דואגת להם ואוהבת אותם..."

להערות והארות: Echsofo@gmail.com
 לרפואת יוסף משה בן אורה לרפ"ש בתושחו"ל